

ANY III. — Núm. 116.

5 céntims

Barcelona, 9 Septembre de 1899.

Redacció-Administració
Biblioteca Regional
Molas, 24, entressol, 1^a
Despatx:
de 6 à 8 del vespre.

Suscripció:

Barcelona i any. 3 pts.
Províncies id. 4 »
Extranger id. 6 »

Número atrassat 10 cénts.

LO MESTRE TITAS

Quan s'haigi de salvá á Espanya
y á «matar moros» ens cridin,

ja ho sap Vostra Magestat:
¡Aqui está LO MESTRE TITAS...!

Certamen

L'època de rebrer treballs, que acabava el 15 d'aquest mes, s'ha prolongat fins el 30, segons acord de la Junta organisadora y á petició de no pochs suscriptors. S'adverteix que aquest nou plazo es improrrogable. El retrato del autor premiat anirà al número corresponent al dia de S. Carles.—*El Secretari.*

Catalunya Autònoma no mes val 10 cénts.

¡Calma, señores!

Aquet es el titol d'un articlet que publica una importantíssima revista catòlica que 's publica ab censura eclesiástica. Està escrit ab tan elocuent llenyatje, que no podém menos de copiarlo casi integralment ab verdader gust.

Diu així:

«La Agencia del excomulgado tantas veces Peris Mencheta nos transmite la noticia de que León XIII (de Rampolla) aprueba los Consejos del Cardenal Sancha, que son contrarios á la doctrina de San Agustín, de Santo Tomás de Aquino, de Balmes, del Cardenal Belarmino, de los Padres Suárez, Victoria y Mendive, etc., etc., y con este motivo se han alarmado las gentes sencillas, creyendo que se trata de la fin del mundo. No falta quien ha venido á esta Redacció con el semblante pálido, y nos ha dicho con voz ahogada por la emoción y frase temblorosa: Yo pierdo la fe, y desde ahora me doy de baja en todas las corporaciones religiosas, supuesto que la Iglesia se contradice condonando al Liberalismo, por una parte, y poniéndose, por otra, contra los verdaderos católicos, en favor de los liberales. Ya no quiero saber nada. ¿Dinero de San Pedro?... que lo den los alfonsinos que son los niños mimados de Roma. ¿Peregrinaciones? ¿Jubileos? ¿Exponerse uno á mortr por el Papa Rey?... ¿Luchar en la prensa contra el Liberalismo? ¿Y Roma no quiere avenirse con el Quirinal, ni reconocer el robo de los Estados Pontificios? Pues tiene razón «El Liberal» cuando escribe: «La teoria del Papa respecto a los Poderes constituidos está pidiendo, para mayor edificación, un exemplo: EL ACATAMIENTO DE LA SANTA SEDE AL PODER CONSTITUIDO EN ITALIA DESDE 1870...»

Calma, señores, que no hay motivo para disgustarse mucho ni poco. Se trata sencillamente de un asunto libre, y no de un artículo de fecujo reconocimiento á todos obliga. Los casos de materia libre ni los Obispos ni el Papa, ni el mismo confesor pueden imponerlos á los fieles. De modo que los católicos, sin pecado venial siquiera, tienen derecho á opinar en ésto, de distinta forma que opinan el arzobispo de Toledo, el Cardenal Rampolla y el mismo León XIII.

Y nadie se admire de lo que pasa hoy respecto á los Obispos que no piensan como la inmensa mayoría de los creyentes. Ya en tiempo de San Jerónimo casi todos los obispos eran arrianos, según el Dr. Salvá Salvany dice; y siendo herejes vivían en comunicación con la Iglesia.

Respecto á Cardenales, se nos hacen dos preguntas: ¿Es cierto que fué masón el Cardenal Antonelli, Secretario de Pio IX? Es verdad que murió impenitente rechazando el Crucifijo que le ofrecía el santo Pio IX para que lo besase, ya que no quería recibir los Sacramentos como le pedía este Papa puesto de rodillas y llorando al pie de la cama mortuoria?

Roguemos á Dios que disipe la tempestad presente; y entre tanto, calma, mucha calma; pues (como decía el immortal Monescillo) lo que fué, eso será: no han de prevalecer las novedades en materia de Religión.

Nosaltres hem llegit la carta que Lleó XIII ha dirigít al Cardenal Sancha, y ni 'ns mana acceptar las actuals institucions ab la Constitució de 1876, sincera y llealment, sens subterfugis y sens segona intenció; ni resol cap qüestió de dret dinàstich, porque una cosa es la política y altra cosa son la moral y la religió, ni 'ns prohibeix rebelarnos contra els poders constitutius encara que sian rematadament dolents y abusius de sa autoritat.

El Papa 's lamenta de que, segons el Cardenal Sancha assegura, se l'haigi injuriat y tractat á baqueta.

Lo MESTRE TITAS vol fer aquí algunas aclaracions.

Nosaltres 'ns honrem d'haver disparat la primera canonada contra 'l Cardenal Sancha, sia dit ab tot lo respecte que 'ns mereix sa alta dignitat. Pro nosaltres no cometrem la baladronada insensata de elevarnos hasta ell pera dispararli, sino qu' ell baixa á l' arena política, en qual terreno l' hem combatut ab totas nostres pobres forças, pro ho hem fet tan be, qu'hem merescut l'aplauso de molts centenars de sacerdots d'Espanya, y d'algunes dotzenes de Roma, Fransa, y hasta d'alguns d'América.

Ens referim á las fullas *Opiniones del Cardenal Sancha* qu' escamparem gratis per totas parts y de las que 'n ferem una tercera tirada sols perque de la Nunciatura de Madrid y de Roma ens ne demanaban y no sabiam com sortir del pas. Passan de 700 las cartas de sacerdots que obran en nostre poder felicitantnos. ¿Fou una injuria? No ho creyem pas.

Mes, si en el transcurs de nostra publicació, y dat lo caracter de nostre senmanari y nostra poca experientia, hem pogut ofendre al Emm. Cardenal Sancha en alguna cosa, donguiho l'ilustre Prelat com no dit. Som prou nobles y lleals y catalans per dirli: Com á ministre de Deu, y Pastor, ens te V. E. R. á las sevas ordres, incondicionalment; com á espanyol alfonsí, dintre 'l respecte que debém á la edat y á las mitras, continuarém honrantnos sent enemichs de V. E. R.

¡Visca 'l Papa Rey!

¡Abaix lo Lliberalisme!

Hem rebut moltes felicitacions sobre
Catalunya Autònoma

TRÍDUO DE DESAGRAVIS

La fe d'Espanya
no morirà.

Grandiosa solemnitat revestí el Tríduo que s'ha celebrat á Sant Hipòlit de Voltregá en honor del Sagrat Cor de Jesús y en desagravi de las moltas ofenses de que ha sigut objecte Jesús en distintas poblacions d'Espanya; y d'un modo especial pera desagriar-lo dels insults que rebé en aquella població en un meeting celebrat en la plassa pública per una colla d'impíos presidits per... una dona, á qui compadeixem, que vomitá una rajada d'injurias á Deu y á la Relligió santa.

La grandiosa iglesia parroquial estava profusament adornada é iluminada; l'altar major, en qual centre s'destacava un rich templete que tancava l'Hostia Santa, produzia un efecte notable; en los dos altars laterals hi destacavan dos Cors de Jesús que causaven un bon cop de vista.

L'orador sagrat, durant los tres primers dies, fou el Rvnt. don Pere Baguñá, que ja desde 'l primer dia lográ captivar al auditori ab sa eloquènt paraula, cridant al temple á tots els santipolencs desitjosos d'escoltar la paraula divina per boca d'aquell ilustríssim sacerdot.

Al djumenge, dia 3 del corrent, la Comunió general fou concurredísima com may s'hagi vist en aquell poble, pronunciant una sentidíssima plàctica el Reverent Baguñá, demostrant quant necessaria es la freqüència dels Sagaments pera que Deu escolti las nostres súplicas.

Per la tarda, després del Rosari, se cantá 'l Trisagi per los cantors y orquesta de la "Joventut Católica", prenunciant seguidament un notabilíssim sermó el Rvnt. don Joseph Campreciós, beneficiat de la Catedral de Barcelona. No puch pas extractar en breus ratllas quant digué l'eloquènt predicador, però sí diré que parlá 'l llenguatje de la veritat, neta y crua; l'inmens auditori estava pendent de sos llavis y no s'hauria cansat may d'escoltarlo, tanta era la impressió que causaren als creyents las paraulas del eloquènt orador.

Després tingué lloc la professió, que resultà una incomparable manifestació de catolicisme per part d'aquell poble que en massa acudí als peus de Jesús pera desagriar-lo de las injurias que li fan los mals catòlics.

Rahó tenia 'l predicador quan deya que ni á Barcelona havia vist may una manifestació religiosa tan imponent com aquella.

Per la nit, y com á coronament de la festa, s'improvís una vetllada en la "Joventut Católica". La sala d'spectacles d'aquella societat, tal volta la més gran entre las grans salas ab que contan las societats

catòlicas de Catalunya, era insuficient pera la numerosa assistència que acudí á dita societat.

S'obri la sessió ab un curtet y ben sentit discurs del digníssim president don Gayetà Picart, que mesquè nutrita aplausos. Els senyors Joan Ferré y Joseph Serra llegiren dues inspirades poesias, y seguidament, l'eloquènt orador Rvnt. Baguñá desenrotllà el següent tema: "La Tradició y el Lliberalisme". Feu extensa historia de lo que fou Espanya quan la Fé era senyora de la Patria y els seus reys eran els primers cristians de la nació; luego comparà l'Espanya de llavoras ab l'Espanya d'avuy, presa en las garras del Lliberalisme corromput y corruptor que 'ns ha portat al desastre, á la deshonra y á la ruina. Lo discurs elequentíssim del Rvnt. Baguñá fou interromput varias voltas pels aplausos entusiastas de la concurrencia.

El senyor Roma, fill de Sant Hipòlit, improvisà una poesia alusiva á la funció que acabava de celebrar aquell poble, qu'era interrompuda a cada moment per grans aplausos, y que al final meresqué una ovació obligantlo á que la llegís altra vegada; sols recordém l'última quarteta, que deya així:

Y quan del Cor de Jesús
tinguem las placas posadas
siga 'l nostre lema aquest:
"Oracions y... garrotadas!!!"

Luego el digníssim Conciliari, Rvnt. don Joan Balmes, pronuncià un magnífich discurs recordant als santipolencs que, quan fa anys, per l'últim cólera, los vehins d'aquell poble s'havien consagrat al Cor de Jesús, y per això 'ls que vetllaven per l'honor de Sant Hipòlit, protestaven contra la profanació de que havia sigut objecte aquell poble ab motiu del desditxat meeting celebrat feya pochs días y presidit per gent extranya. Acabà son discurs ab crits de viscas al Sagrat Cor, á la Relligió, al Papa Rey y al poble de Sant Hipòlit, que foren contestats ab deliri per la concurrencia.

Al últim prengué la paraula el Rvnt. Campreciós, comensant per demostrar la necessitat que tenian de combatre á la impietat en tots los terrenos, encara que sia necessari combatrel ab las armas á la mà. Continuà dihent que 'ls camps se deslindan més cada dia, y que la lluita ja es manifesta avuy entre catòlics y lliberals. Els governs y las autoritats civils—digué—no 'ns amparen en nostres drets de catòlics; no importa. Als qu'estém disposats á derramar la sangu per Jesucrist no 'ns preocupa l'abandon en que 'ns deixan los qui deurian ser los primers en defensar la Relligió del Estat. Si demá, si dintre pochs temps, ve un nou Pelayo per escombrar d'Espanya la Masonería, la impietat y el lliberalisme, y al crit de Deu, Patria y Rey ens demana un sacrifici per tornar á Espanya la fe de nostres pares y vol que regni de nou en nostra patria la Unitat Catòlica, voldré seguirlo?—¡Sí, sí!—respongué aquella multitud entusiastmada. — ¿Encare que siga en los camps de batalla? — ¡Sí, sí! — repetí la numerosa concurrencia, alsantse y esclatant en un llach aplau.

Per fi de festa, tothom de peu entoná l'himne "Firme la Voz" qual eco repercutia per tota la població, no com una amenassa, sino com un eco d'esperança de pròxims y venturosos dies!.

¡Desgraciat del fill d'aquell honrat poble á qui l'eco d'aquell sant himne 'l fes botar d'odi y de ràbia!..

¡Desgraciat, y que digne es de llàstima!
¡Salut, santipolechs! jo us felicito.

SAID.

Se ven al preu de 6 pessetas el 100
Catalunya Autònoma

L'Arquebisbe de Palmira, senyor Amat, publicà en 1826 dos llibres en que 's deya que era pecat rebelarse contra un poder constitutiu. Y el Papa Lleó XII va excomunicarlos *in toto*, com herétichs.

L'Arquebisbe de Toledo ha dit lo mateix que 'l de Palmira. Y el Papa Lleó XIII diu que "nada hay en esto digno de reprensión".

La solució d'aquesta Charada al dia del Judici.

AL "DIARIO CATALÁN"

Hem rebut la següent carta que trasladém á nostre estimat company el *Diario Catalán*.

Sr. D.....

Barcelona.

Estimat company y amich: Acabo de rebrer la teva, y adjunt l'article del *Diario Catalán* d'ahir. Prou voldria contestar ab l'estenció que 's mereixen la caballerositat y noblesa del Sr. Pallés, pro m'es del tot impossible si vull atrapar el pròxim correu á fi de que s'inserti la ressenya del Tríduo celebrat en aquesta població y que tingue ahir tan grandios terme. Noy, fou el acabó; de crits y espetechs no'n vulguis mes. Si 'm trobés á Barcelona 'm presentaba *incontinenti* á la redacció del *Diario*, perque crech que 'ls petits som els qu' hem d'allargar las camas. Si no m'hagués cregut qu'aquell *avistemonos* se referia á tots els catòlichs, ja m' hi hauria presentat. En quant al Dr. Sardá, m'alegro de que sia tal com diu el senyor Pallés. A Nocedal, no li faltaba mes que 'l sei embuster...

Avuy m'enviaig á Torelló á fer quatre festas al meu marréch, y á veure si li ha crescut gayre la primera dent. Con que, digas quatre paraulas al *Diario*; que soch fora y que á la tornada m'hi presentaré, per exemple. Si 'l número està ja compaginat, envia á la seva redacció quatre lletres en nom meu.

Sobre tot digas á la impremta que adelantin el número, que ja sabs que no vull feynas en días de festa, y envia 50 exemplars més á Sant Hipòlit, si hi va la ressenya.

Ton affm. s. s. q. t. m. b.

JOAN M.ª ROMA.

Sant Hipòlit de Voltregá, 4 de Septembre de 1899.

Está agotantse la primera edició de
Catalunya Autònoma

UN PALAU Y UNA REGINA

Al ver amich l'inspirat poeta en Angel Cervera Segura

I

En suntuosissim Palau
niu de delicias
encatifat per jardins
de flors molt finas
qu'aromatisan l'oreig
de fresca brisa,
s'hi deixonda somrient,
amorosida,
noble dama de cor bell
preuhat y digne
qu'ayma á Deu, ayma la llar,
y la familia.
Constituixen la cort
d'aytal Regina,
host de varons aguerrits;
esplet de ninas;
princesetas d'ulls de cel
qu'el cor encisan,
y espill de patjes fidels,
que be 's desviuhens
per mantindre en lo Palau
plaher y ditxa.
L'amor vessa arreu arreu
dolsor qu'encisa;
y princeses y guerrers,
patjes y ninas,
la vida fan més felís
de sa Regina.

II

¿Qué s'es fet d'aquell Palau
y la Regina,
princesetas y varons,
patjes y ninas?
La més fera traició
vers ell feu vía,
derruhint els murallons
que 'l circundian.
Lo Palau fou saquejat;
y sa Regina,
la matrona de cor bell
preuhat y digne,
objecte fou de menyspreu
ab fer cinisme
per caterva d'assessins
encegats d'ira.
Los varons, foren vensuts
per traïdoria;
las princesetas, esclaus;
també las ninas,
y 'ls patjes, endogalats
ab vil follía.

III

Palau un temps tan preuhat
avuy ruines,
no 't desmoronis del tot;
que dolsa brisa,
besant los teus murallons
t'acaricia,

y hermoseija tos jardins
tant temps sens vida
En élls, ja no s'hi veurán
may més, espínas;
las rosellas, pujarán
molt més bonicas;
los clavells, serán rojenchs
com de sanch viva,
y 'ls pensaments del color
de purpurina.
Las aus hi refilarán
del tot joliúas,
y vindrán gays trovadors
ab dolsas liras
cantant á la Tradició
corrandes fines.

IV

La Tradició, es lo Palau;
y la Regina,
la Patria dels espanyols
ans gran y rica.
Los varons, foren un temps
caballers dignes
qu' á sa Patria, més y més
ab fe enaltian.
Los patjes, dignes vassalls,
que per s'aymia
donavan sens regateig
tot; fins la vida.
Y las princesas qu'avuy
junt ab las ninas
en las mazmorras veýem
plorant cautives,
son las Regions del Estat,
d'ell dignes filles;
son los més preuhats blossoms
de la Regina,
y sols per xó, folls butxins
las martiritsan.

Princesetas d'ulls de cel:
ninas bonicas:
crideu al llibertador
qu'us promet vida,
y gosaréu altre colp
furs y franquicies
que reportan benestar,
plaher y ditxa.

JOSEPH MASSANA TORTOSA.

Los carlins han de fer circular el folleto
Catalunya Autònoma

DE COLABORACIÓ

L'ASSUMPTO DEL DIA ⁽¹⁾

¡Ya salió aquello! Vull dir, la carta de Lleó XIII al Cardenal Sancha. Y com que no parla el Papa com á tal, sino com á un particular, dret nostre es el comentarla.

Se lamenta el Sant Pare de que 's combati al Bisbe de Toledo, cual conducta es (diu la carta) digníssima y plena de zel; afegeix que debém estar subjectes als Bisbes y á la Santa Sede "á la qual (diu) volen posar alguns espanyols límits fantástichs;" y acaba declarant que en los "Consejos del Cardenal Sancha" res hi ha digne de justa reprensió.

Y avants de tot declarém que 'ns hem persuadit un cop més de lo que ja sab tothom: que al il-lustre Lleó XIII l'enganyan y 'l converteixen en un instrument, que li ocultan l'abim cap al qual se porta á la Iglesia pera consolidar als poders constituits de fi del sigle XIX, fundats per la Masonería, pagats pels juheus y defensats per tots els enemichs de Cristo y sa doctrina. ¡Pobre Iglesia! Rahó tenia en Monescillo al dir, minuts avants de morir, il-luminat per las claretats d'Ultra-Tomba: *Se acercan días tristes para la Iglesia española...*

Hem d'estar subjectes als Bisbes; y, per més que la Carta no ho diu, voldrà dir en cosas exclusivament rel-ligiosas y de la competència dels prelatxs; á no ser que pugan els Il-lms. Srs. demanarme compte de lo que gasto per fumar ó donar llista á la criada de las cols ó monjetas secas que he de comprar cada dia. Aixís, alló de "posar límits fantástichs" al poder del Papa, voldrà dir límits en lo espiritual; perque, de lo contrari, la rahó natural ab sa dignitat altíssima, els doctors catòlichs ab sas obras inmortals y Gregori XVI ab sa admirable *Constitució*, s'alsarían indignats, po-

(1) Ens dispensarà l'ilustrat sacerdot que 'ns envia 'l present article, que li haguém cambiat el titol. Ho ha cregut convenient aixis nostre director per motius que no se li escaparán.

sant á una part á l'Iglesia ab sa sabia doctrina y al altre part al home, Papa ó no Papa, que prediqués teoria tant heterodoxa...

Que la vida del home es una contínua lluita sobre la terra, ho diu la experiència. Que la vida de la Iglesia ha de ser un contínuo batallar, ho han dit los llibres Sants y ho confirma la Historia eclesiástica. Y aixís com del choque d'electricitats contrarias ne surt la llum, y del contínuo forsejar un diamant ne resulta sa hermosura, y de la destrucció d'un cos ne surgen dos ó tres cossos plens de vida y ufana, aixís dels choques de la Iglesia ab la impietat ne surt la llum de sa doctrina sempre hermosa, del lluytar ab sos contraris ne resulta més santa é incomparable, de las cendras dels enemichs que ella destrueix s'alsan cent enemichs més, que obren els ulls y es fan catòlichs... Aquesta es la historia eterna de la Iglesia.

Veritat que hi ha molts catòlichs que volen portar á la Iglesia per rumbos contraris, per camins rals, com si per pujar al cel hi haguessen més que dresseries. Lo seu ideal es fer las paus ab tots els enemichs, reconeixer certs drets als contraris perque no s'exasperin, caminar per camins de pau y quietut sense lluytas, sense victorias, sense derrotas, com si, en bona tática no fos una solemne derrota lluytar en defensiva esencialment passiva. Veritat que una pau aixís es possible, pro serà la pau de Varsòvia, la pau del cementir, no la pau del soldat de Cristo q.e ha lluytat ab heroisme els bons combats.

Els fruits d'aquesta política han sigut desastrosos. Á Espanya la masoneria ha prosperat més que en els anteriors 100 anys; á Galícia mes de 10.000 familias s'han fet protestants; á Irlanda no hi ha ja més que 800 mil catòlichs; á Inglaterra prospera que es un furor l'Anglicanisme; á França els juheus son els amos; á Bèlgica els lliberals s'han imposat; á Italia més de 20 cardenals son partidaris del Rey Humbert; á Polonia més de 40.000 familias s'han passat al protestantisme y al Cisme Grech; els EE. Units viuen en ple cisma, puig els Bisbes lliberals, capitanejats per Ireland, s'han declarat contra Roma; els cristians d'Armenia més perseguits que mai. Y entretant' masons y lliberals alabant al Papa á rats y els catòlichs plorant ab llàgrimas de sanch la destrucció d'Israel y las calamitats que cahuen sobre el poble del Senyor..

¡Ay! ¿No seria més practich Sr. Sancha, no seria més convenient Sr. Rampolla, tancar aquelles llagas, que entretenir-se en obrirne una de nova, provocant als catòlichs carlistas espanyols?

* *

Quant á nosaltres, catòlichs com nostres pares, som els de sempre: els constants defensors de la Iglesia, pro, som també constants, en tots terrenos, defensors de Carlos VII. A totes aquestas coses respondrem lo que ha respot *El Correo Español*: "Ja que sols sent poder constituit podém atraurens las benedicçions de la Iglesia, ara més que may estém disposits á volcar el Trono y ser poder constituit."

Y en quant á la Iglesia, al vislumbrar alla en nostre enteniment com una taca negre un pervindre de tristesa y desventuras, no podrém menos de parodiar á Monescillo, com parodiava ell á Jeremias: "¡Pobre, pobre Iglesia! S'acostan días tristíssims..."

J. M. J.

En nostra Redacció se ven lo folleto
Catalunya Autònoma

"HÆC EST VIA"

LIMINAR

Mi estimado amigo Valcarlos: Sabiendo usted cuan bien me sirven los correos, no estrañará que recibiera con diez días de retraso el número de *Lo Mestre Titas* en que se digna usted hacerme unas preguntas de interés palpitante. Se hubiera agradecido que consultase á personas más indicadas que yo; pero también le agradezco la ocasión que tan ingenuamente me da de volver una vez más por los fueros de la verdad católica, tarea siempre grata á mi fe y mis aficiones.

Muchas cuestiones hay que se proponen en dos palabras y no se resuelven con dos mil; los de usted son de esa clase. No me basta la presente carta: heme aquí, pues empeñado en una serie de artículos que iré hilvanando á pesar de mi escasa salud y de otros trabajos, si los graves sucesos inminentes me dejan lugar. Vaya por delante esta carta á guisa de prólogo; y pues usted ha tenido á bien dedicar los últimos párrafos de la suya á mis diferencias con el señor Pey-Ordeix, permítame que, muy á disgusto mío, exponga acerca de la materia algunos conceptos sueltos. Note usted bien que no contesto al contendiente Pey, sino al amigo Valcarlos.

El ilustre señor Bolaños dijo que yo había sostenido una polémica con Pey-Ordeix, y lo han repetido otros. No hay tal cosa. De las tres cartas publicadas la dirigida

